

UZUPEŁNIA ZDAJĄCY

KOD			PESEL																	

*miejsce
na naklejkę*

**EGZAMIN MATURALNY
Z JĘZYKA UKRAIŃSKIEGO
POZIOM ROZSZERZONY**

DATA: **24 maja 2017 r.**

GODZINA ROZPOCZĘCIA: **14:00**

CZAS PRACY: **180 minut**

LICZBA PUNKTÓW DO UZYSKANIA: **40**

**UZUPEŁNIA ZESPÓŁ
NADZORUJĄCY**

Uprawnienia ucznia do:

dostosowania
kryteriów oceniania

NOWA FORMUŁA

Instrukcja dla zdającego

1. Sprawdź, czy arkusz egzaminacyjny zawiera 8 stron. Ewentualny brak zgłoś przewodniczącemu zespołu nadzorującego egzamin.
2. Pisz czytelnie. Używaj długopisu/pióra tylko z czarnym tuszem/atramentem.
3. Nie używaj korektora, a błędne zapisy wyraźnie przekreśl.
4. Pamiętaj, że zapisy w brudnopisie nie będą oceniane.
5. Możesz korzystać ze słowników językowych.
6. Na tej stronie oraz na karcie odpowiedzi wpisz swój numer PESEL i przyklej naklejkę z kodem.
7. Nie wpisuj żadnych znaków w części przeznaczonej dla egzaminatora.

MOU-R1_1P-172

Wybierz jeden temat i napisz wypracowanie.

Тема 1. На основі наведеного фрагменту тексту Сергія Жадана сформулюй проблему та обміркуй її. Використай тези й роздуми з тексту і звернися до інших текстів культури. Твоя робота повинна налічувати мінімум 300 слів.

Сергій Жадан

Мабуть про нас

Пам'ять може чекати, вона, на відміну від нас, ні від чого не залежна, вона нікуди не поспішає.

Катя Петровська, киянка, що мешкає в Берліні, написала дивовижну книгу. Називається вона *Мабуть Естер*, українською її нещодавно блискуче переклав Юрко Прохасько. Написана два роки тому німецькою мовою книга отримала в Німеччині премію Інгеборг Бахман – одну з найпрестижніших німецьких літературних відзнак. Але справа не в премії, справа в книзі.

Мабуть Естер – таке собі родинне дослідження. Це не зовсім роман і не зовсім подорожні нотатки. Хоча Катя справді рушає в дорогу, аби віднайти бодай якісь згадки про свою родину. Вона блукає містами Польщі, України та Австрії в пошуках слідів, які могли лишити по собі її дідуся, тітки та бабусі. І оскільки сліди лежать на більшій чи меншій історичній дистанції, в більш чи менш далекому минулому, не дивно, що подорож крізь простір перетворюється на подорож крізь час, а спроба зібрати свідчення й дані перетворюється на неймовірний за густотою, ліризмом і беззахисністю текст. Текст, у якому з'являються імена: „Арнольд, Озіель, Зигмунт, Міша, Марія, Мабуть Естер, мабуть, ще й друга Естер”, і так до безкінечності, себто до першопочатку.

Дослідження родинного дерева так чи так набуває біблійного звучання, що цілком природно – перелік імен завжди звучить епічно, а пригадування обставин, за яких носіям цих імен трапилося жити й померати надає оповіді особливого драматизму. І головною інтригою тексту стає не відновлення хронології та пошук очевидців, а просто пригадування. Загалом це і є книга про пам'ять. Не так важливо – пам'ять родинну чи пам'ять національну. Адже в багатьох випадках твоє приватне, особисте минуле просто неможливо відділити від минулого цілої країни (цілих країн, оскільки персонажі книги справді розкидані імперіями та республіками). І коли Катя пише про одного зі своїх давніх далеких родичів, що 1932 року стріляв у Москві в німецького посла, раптом розумієш, наскільки умовною і невидимою може бути межа, де твоя особиста пам'ять перетворюється на пам'ять багатьох, пам'ять суспільну, пам'ять, яка не може належати лише тобі. [...]

За: <https://tsn.ua>

Тема 2. Зроби порівняльний аналіз наведених творів. Твоя робота повинна налічувати мінімум 300 слів.

Павло Тичина

Золотий гомін

Над Києвом – золотий гомін.
І голуби, і сонце!
Внизу –
Дніпро торкає струни...
Предки.
Предки встали із могил;
Пішли по місту.
Предки жертви сонцю приносять –
І того золотий гомін.
Ах той гомін!..
За ним не чути, що друг твій каже,
Від нього грози, пролітаючи над містом, плачуть, –
Бо їх не помічають.
Гомін золотий!
Уночі,
Як Чумацький шлях сріблисту куряву простеле,
Розчини вікно, послухай:
Слухай:
Десь в небі плинуть ріки,
Потужні ріки дзвону Лаври і Софії!..
Човни золотії
Із сивої-сивої
Давнини причалюють,
Човни золотії.

П. Тичина, *Золотий гомін* [в:] *Українське слово. Хрестоматія української літератури та літературної критики XX ст. (у 3 книгах)*, кн. 1, Київ 1994, с. 552–553.

Мар'яна Савка

Пливуть гроби по морю, як човни –
по морю рук, по морю сліз і гніву.
Пливуть в човнах розтерзані сини
на хвилі молитов і переспіву.
Так ніби в жилах замерзає кров,
а потім б'є у скроні голос крові
за тим, хто тихо жив, а відійшов
у дзвонах слави праведним героєм.
Пливуть човни, гойдає кожну лодь
людська долоня, тепла і тремтяча,
човнами править втишений Господь,

BRUDNOPIS (*nie podlega ocenie*)